

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Tempore

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1631

suis reindutus vestibus crucem baiulauit. Articul. XLVI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47044](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47044)

*Statu scilicet
quomodo
publ. cara
fuerit.*

*Ambitio in
quanta mala
a nullo pre-
ogitit.*

*Pro iustitia
quod liben-
ti animo se-
renda.*

Galata.

*Ioan. 7.
Matth. 27.
Marc. 3.*

*Infamia
Christi per
totam ciui-
tatem.*

*Matth. 7.
Marc. 15.*

sententia super iniqua sententia, super morte innocētis Domini charissimi magistri, quia (vt creditur) signum dabatur quod sententia damnatus foret, & statim educendus ad mortem. Et hoc forte per p̄conem vel tubam, vel cornu, vel buccinam fiebat sicut modò pulsatur campana. Magna autem e contrario erat lætitia Iudæorum, quod desiderium suum obtinissent, & de Christo se (qui omnia bona illis & beneficia contulerat) vindicare poterant. Monemur hic cogitare & pensare in quanta mala homines ambitio precipitat & excæcat. Ecce quanta peccata homines faciunt, vt honores aut officia acquirant, vel ne amittant. Iste Pilatus multum laborauit pro liberatione Domini quem cognouit iustum esse. Verum quando minabatur ei de absolutioe sua propter offensam Cæsaris, contra conscientiam concessit iniquitati damnando iustum. Docemur etiam hic, non multum curare pro Deo vel iustitia sustinendo iniqua hominum iudicia, vel quod malè de nobis sentiant quando Christus talia sustinuit. Debemus tamen facere, quantum in nobis est, & non dare occasionem hominibus malè de nobis iudicandi, & in nos peccandi ne etiam per hoc peccatis eorum dedisse occasionem inueniamur. Sed cum facimus quod debemus, & etiam informem de innocentia vel bona intentione nostra alij adhuc scandalizetur, murmurent, iudicant & contemnunt, peccatum eorum super illos venit, & nos de patientia coronabimur, quia non tenemur omnibus placere, nec debemus appetere, nisi quantum pro pace & charitate exigitur. Vnde Apostolus: *si hominibus placerem, id est, placere quærerem, Christi seruus non essem.*

IESUS SUI REINDUTUS VESTIBUS CRUCEM BAIULAUIT, Articulus XLVI.

Condemnatum Dominum ad mortem, milites susceperunt & clamide & purpura exuerunt, & induerunt eum suis vestimentis. Ita Domini facies a laphis caesa: consputa, sanguine eruentata fuit, vt propria specie destituta, faciliter agnosci non posset. Idcirco vestibus proprijs eum reindui fecerunt Iudæi, vt ab omnibus agnosceretur, ad confundendum eum. Cogitate hic quàm humiliter benignus Dominus coram omnibus se purpura exiit, & nudus ac vulneribus plenus, stans ante oculos derisorum contumeliosorum tortorumq; tunica sua se induit. Interim datum est signum, vt ante dixi, & per totam ciuitatem mox rumor perccebit, quod damnatus esset Iesus, & iam iamq; educendus. Colligitur vndique populus, cuius tunc maxima multitudo ad diem festum, non solum Iudæorum sed & Gentilium confluerat expectans, & videre gestiens Dominum. Interim pessima verba sparguntur contra famam boni Iesu, sicut fieri solet contra damnatum, vbi omnes quærent causam dñationis, & Iudæi studiosè quicquid excogitare poterant ad infamandum Dominum, non omittent, & suam inuidiam zelo falso colorandam, non omittent. Quæ omnia Christus quietiam occulta cordium intuetur, nouerat. Audientes autem hæc etiam pauci amici, maxime piissima mater eius dolorosissima, secabantur cordibus de tanta iniuria dulcissimi magistri ac Filij Dei. Producit interea mansuetissimus agnus baiulans super dorsum suum, maximam & longissimam crucem vt inquit Evangelistæ: *Et eduxerunt eum & crucifixerunt eum.*

VI
21

quam crucem illi imposuerunt, quam nemo alius, praesertim Iudaeorum tangere voluit, ut maledictam. Fecerunt autem & hoc ad infamandum Dominum procurantibus Iudaeis, ut duo latrones simul cum Christo educerentur interficiendi, ut ipse quasi eorum socius crederetur fuisse in scelere, quibus iustus est in eductioe. Denique ut latronibus sceleratior aestimaretur, imposuerunt Domino suam portare crucem, & non latronibus ac si cum latronibus Domino mors non sufficeret infligenda, scilicet baiulatione crucis singulari, singularis culpa in eo puniretur. Habemus hoc loco exemplum admirandae & stupendae patientiae. Quid restat nobis, nisi ut sequamur illum, patiamurque cum illo. Sequamur illum per imitationem virtuosae conuersationis, sicut monet Ioannes in Epistola: Qui dicit se Christi esse debet sicut ille ambulauit & ipse ambulare. Patiamur etiam cum illo quicquid ipse super nos vel malitia hominum, vel diaboli procurante, vel aliter qualitercunque venire permiserit, patienter ferentes. Omnia non secus, quam de manu eius suscipiamus, ad omne beneplacitum eius semper resignati. Ad hanc crucem inuitat nos Dominus dicens: *Quicumque vult post me venire, abneget semetipsum, & tollat crucem suam & sequatur me.* Haec autem crux secundum Augustinum, quam post Christum ferre debemus, non lignum patibuli est, sed vitae iuxta virtutisque propositum. Tota igitur vita hominis Christiani, si secundum Euangelium viuat, crux est atque martyrium, quia consistit vel in sui afflictione & mortificatione, vel in alienorum malorum & iniuriarum persecutione. Vnde & Apostolus: *Quicumque volumus, inquit, participare in Christo, persecutionem patientur.* Et S. Gregorius, ferre contumelias, odientem se diligere, Martyrium (hoc est crux) est in occulta cogitatione. Religiosi tamen singulariter crucem professionis suae ieiunia, abstinentias, vigiliis, disciplinas, paupertatem, obedientiam, castitatem, &c. deuote & hilariter portare debent, non in angaria, id est, coacti & metu poenae, sicut Simon portauit post Iesum, vitam sequitur.

Latrones duo cur cum Christo educi sunt.

Ioan. 8. Ioan. 2. Christum crucem suam ferentem ut sequi debeamus.

Luc. 9.

Augustin.

Vita tota Christiani hominis ut sit quadam conuicta crux. 1. Tim. 3. Gregorius.

Crucem quam religiosi portare debeant.

IESVS IN CALVARIAM CRUCIFIGENDUS EDUCITUR. Articulus XLVII

ET baiulans sibi crucem, exiit in eum, qui dicitur Caluarie locus: Hebraice Golgatha. Cum igitur dorsum suum sauciatum dulcissimus Iesus cruci supposuisset, qui praeter laborem, fatigationem & virium exhaustionem ex praecedentibus passionibus & poenis etiam liber ire vix poterat, curuus & depressus sub cruce incedebat. Nam trabs crucis humeris imposita, inaequalis aut nodosa (quia non curauerant eam dolare vel curiosè parare propter festinationem) propter incessum Christi tractum impulsam, &c. hinc inde agitata (quia posterior eius pars in terra trahebatur ad minus aliquanto tempore) vulnera pristina quae in flagellatione sustinuerat multa, inter scapulas in vnum vulnus conuassauit. O quantum dolorem Dominus Iesus sustinuit in isto itinere. Saepè in poenis & laboribus multis ambulauit, sed tale iter nunquam fecit. Vnde & deficientibus viribus, vlcèrius incedere non valebat. Nihilominus impij canes percutiebant eum malleis, trahebant funibus ac cathena (sicut à quibusdam scribitur, quam imposuerunt collo) trudebant hinc inde, & ad procedendum festinanter urgebant. Credendum est inter has

Ioan. 19.

Crucis baiulatio quam fecit Christus dolorosissima.

erumnas